

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2012

Αριθμ. Πρωτ.: 1074

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 63^η
ἐπί τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων.

« Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν » (Ἰωάν. 1,14)

Ἀγαπητά μου πνευματικά παιδιά,

Ἡ σπουδαιότερη καλή ἀγγελία πού δέχθηκε ποτέ ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἀδιαμφισβήτητα ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ γέννησή Του ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου στήν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας.

Εἶναι δέ σπουδαία ἡ ἀγγελία αὐτή, διότι μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ καί πάλι τή δυνατότητα νά ἐκπληρώσει τόν πρό τῆς πτώσεως σκοπό του, ὁ ὁποῖος δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τή θέωσή του, νά γίνει, δηλαδή, θεός κατά χάρη.

Ὅπως γράφει ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρας Ἀθανάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου εἶχε σκοπό μᾶλλον τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου παρὰ τήν ἀπλή λύτρωσή του ἀπό τήν ἁμαρτία. Δέν ἔγινε ὁ Θεός ἄνθρωπος μόνον γιά νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἁμαρτία, ὅπως ἀκριβῶς λυτρώνει ὁ κύριος τόν δούλο του ἀπό τίς ὀφειλές πού τόν ὀδηγοῦν στήν καταδίκη, ἀλλά κυρίως ἔγινε ὁ Θεός ἄνθρωπος γιά νά ἐπαναφέρει τόν ἄνθρωπο στό ἀρχαῖο κάλλος, στήν πρό τῆς Πτώσεως κατάστασή του, στήν δυνατότητα τῆς θεώσεως. Ἔτσι μέ τήν

ένσάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπό δοῦλος ἔγινε βασιλόπουλο, υἱός κατὰ χάρη τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Πόσο ὁμορφα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας τήν ἀλήθεια αὐτή στό Δοξαστικό τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου: «ἄνθρωπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσηται». «Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος γιά νά κάνει τόν Ἀδάμ καί τούς ἀπογόνους του θεούς».

Ἦλθε, λοιπόν, ὁ Θεός στή γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου». «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». «Καί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καί ἔστησε τή σκηνή του ἀνάμεσά μας».

Ὁ σαρκωθείς Θεός δέν ἦταν ἄγνωστος σέ ἐμᾶς, ἀφοῦ ἦταν ὁ Δημιουργός μας. Τώρα ὅμως ἔγινε ἓνας ἀπό ἐμᾶς, ὅμοιος μέ ἐμᾶς, ἐκτός ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ντύθηκε τή φθαρτή φύση μας, γιά νά τήν ἀναπλάσει καί νά τήν ἀνακαινίσει.

Εἰσηλθε στήν ἀνθρώπινη ἱστορία μέ τήν ἐκούσια ἀδυναμία Του καί ὄχι μέ τή θεϊκή Του δύναμη.

Δύναμή Του ἦταν ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωση, ἡ ἀπλότητα.

Δέν χρησιμοποίησε τόν πλοῦτο γιά νά δελεάσει, ἀλλά ἐνεδύθη τήν πτωχεία γιά νά κατανύξει.

Συμπόνεσε τήν ἀδυναμία μας, τήν ἁμαρτία μας σήκωσε, τίς ἀσθένειές μας ἐβάστασε.

Ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὅλον γάρ ὅλος ἀνέλαβέ με, καί ὅλως ὅλω ἠνώθη, ἵνα ὅλω τήν σωτηρίαν χαρίσηται. 'τό γάρ ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον'» (Ἰωάν.

Δαμασκηνού, Έκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, Γ'6, παράθ. Γρηγορίου Θεολόγου, P.G.94, 1005B). Ὁλος αὐτός (ὁ Χριστός) μέ προσέλαβε ὀλόκληρο καί ἐνώθηκε ὅλος μέ ὄλον ἐμένα, γιά νά χαρίσει σέ ὄλον ἐμένα τή σωτηρία· διότι αὐτό πού εἶναι ἀπρόσληπτο μένει ἀθεράπευτο».

Ὅλους καί ὅλα τῶν ἀνθρώπων προσέλαβε γιά νά θεραπεύσει ὅλους καί ὅλα.

Ἀγαπητά μου πνευματικά παιδιά,

Αὐτόν τόν ἐνσαρκωμένο Θεό, τόν γλυκύτατο Ἰησοῦ μας, προσκυνοῦμε σήμερα, ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, μέσα στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μας. Αὐτόν τόν Θεό τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐλέους, τῶν οἰκτιρῶν, τῆς παρακλήσεως. Τόν Θεό πού μέ τήν ἐνανθρώπησή Του μᾶς χάρισε τή δυνατότητα τῆς θεώσεώς μας. Τόν Θεό πού ἔστησε τή σκηνή Του, τό σπιτικό Του, ἀνάμεσά μας.

Χριστούγεννα τοῦ 2012 καί σκέφτομαι τί θά μπορούσε αὐτό τό ὑπέροχο μήνυμα νά πει στόν ταλαιπωρημένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας καί στήν ὑπό διάλυση κοινωνία μας. Στόν ἄνθρωπο πού πεινᾷ, πού κρῶνει, πού εἶναι ἄρρωστος, πού δέν ἐργάζεται, πού τά χρέη τόν ἔχουν πνίξει, πού ἀπελπίζεται, πού εἶναι μόνος, ἀνήμπορος, ἀβοήθητος. Πῶς θά μπορούσε αὐτό τό μήνυμα νά τόν στηρίξει, νά τόν παρηγορήσει, νά τοῦ δώσει δύναμη γιά νά συνεχίσει νά ἀγωνίζεται, νά ἐλπίζει, νά ζεῖ;

Θαρωῶ, ἀδελφοί μου, πῶς ἡ μοναδική λύση γιά νά θεραπευτοῦμε ἀπό τίς πληγές καί τούς πόνους μας, ἀπό τούς καημούς καί τούς φόβους μας, ἀπό τά ἄγχη καί τά ἀδιέξοδά μας, ἀπό τίς κρίσεις καί τά κρίματά μας, εἶναι νά ἐπιστρέψουμε σέ Αὐτόν, ὁ Ὅποιος «τάς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καί τάς νόσους ἐβάστασεν» (Ματθ. 9,8) . Νά «στήσουμε τίς σκηνές μας» δίπλα

στή δική του σκηνή καί νά ὁμολογήσουμε τήν ἁμαρτία τῆς ἀποστασίας πού διαπράξαμε ἐναντίον Του. Γιατί εἶναι γεγονός, καί ποιός μπορεῖ νά τό ἀμφισβητήσει, ὅτι ἐδῶ καί δεκαετίες ἀπομακρύναμε τίς σκηνές μας ἀπό τή σκηνή Του, στασιάσαμε ἐναντίον Του, ζητήσαμε «τό παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό» (Ματθ. 2,13), ἐξήλθαμε συνειδητά ἢ ἀσυνειδήτα ἀπό τή παρεμβολή Του, τήν Ἐκκλησία Του, ἀναζητήσαμε ἑτέρους θεούς, ἀποκοπήκαμε ἀπό τίς πηγές Του, δημιουργήσαμε κοινωνίες, ιδεολογίες, φιλοσοφίες, πολιτικές χωρίς Αὐτόν καί γενικά φλυαρήσαμε γιά τό τέλος Του, ὀρίζοντας τήν ἀρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς χωρίς τήν Παρουσία Του.

Καί ἰδού τά ἀποτελέσματα τά ὅποια βιώνουμε καθημερινά: πόνος, φόβος καί θρῆνος. Σάν τότε, στή σφαγή τῶν νηπίων. **«Φωνή ἐν Ραμαῖ ἠκούσθη, θρῆνος καί κλαυθμός καί ὄδυρμός πολύς»** (Ματθ. 2,18). Φωνή στήν Ἑλλάδα ἀκούσθηκε, θρῆνος, κλαυθμός καί ὄδυρμός μέγας.

Παιδιά μου,

Μέσα σέ αὐτή τή ζοφερή ἀτμόσφαιρα τῶν ἡμερῶν, τό ἀγγελικό μήνυμα **«ἰδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρά μεγάλην, ἣτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ»** (Λουκ. 2,10-11) ἀποτελεῖ τήν πιό ἐλπιδοφόρα προοπτική ἐξόδου ἀπό τίς κρίσεις μας. Γεννήθηκε ὁ Σωτήρας μας, ὁ Λυτρωτής μας, ἡ ἐλπίδα μας. Δέν εἴμαστε μόνοι, δέν παλεύουμε μόνοι, δέν ἀγωνιζόμαστε μόνοι. Τό **«παιδίον, ὃ ἐγεννήθη ὑμῖν καί ἐδόθη ὑμῖν»** (Ἠσ. 9,16) εἶναι Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, εἶναι ὁ μέγας ἀδελφός μας καί ὁ οὐράνιος Πατέρας μας. Καί ὁ πατέρας ποτέ δέν ἐγκαταλείπει ἀβοήθητα τά παιδιά του.

Ἄς μή μείνει κανείς στήν ἀπελπισία, στόν φόβο, στήν ἀπογοήτευση, **«ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»** (Ματθ. 1,23).

Ἐάν, λοιπόν, θέλουμε νά σωθοῦμε, καί ὡς πρόσωπα καί ὡς ἔθνος, ὀφείλουμε νά ἐπιστρέψουμε μέ μετάνοια στόν Θεό μας. Στόν Θεό μας πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά θεωθοῦμε. Πού ταπεινώθηκε γιά νά ὑψωθοῦμε. Πού ἐνανθρώπησε γιά νά ἀνακαινιστοῦμε. Πού δίδαξε γιά νά σωθοῦμε. Πού θαυματουργήσε γιά νά θεραπευτοῦμε. Πού πέθανε καί ἀνέστη γιά νά ζήσουμε αἰώνια. Πού μᾶς ἔμαθε νά ἀγαποῦμε, νά συγχωροῦμε, νά ταπεινωνόμαστε, νά ἐλεοῦμε, νά μοιραζόμαστε τίς καρδιές καί τά ἀγαθά μας, νά βλέπουμε στό πρόσωπο τοῦ ἐλαχίστου ἀδελφοῦ τόν ἴδιο, νά ἐλπίζουμε, νά παλεύουμε, νά προσβλέπουμε ὄχι μόνο σέ αὐτή τή ζωή ἀλλά στήν αἰώνια.

Παιδιά μου,

Λένε πῶς ἡ νύχτα τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ νύχτα τῶν θαυμάτων. Προσεύχομαι, λοιπόν, σήμερα, ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, νά γίνει τό θαῦμα. Τό θαῦμα τῆς ἀλλαγῆς τῆς καρδιάς καί τοῦ νοῦ μας. Τῆς μετάνοιάς μας. Τῆς ἀγάπης μας. Τό θαῦμα τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἔθνους μας. Τό θαῦμα τῆς σωτηρίας μας.

Χρόνια πολλά κι εὐλογημένα.

Μέ πολλές πατρικές ἐόρτιες εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης καί πνευματικός πατέρας σας

fr. Θεοκλήτος Θεοκλήτος

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ